

ВЪ ПУСТИНЯТА

Денятъ залезе ^{але} въ тъмнокръвавъ пламъ;
 ей падна ^{нощта} ноцъ във пустинята. Едвамъ
 те уморени, още все въ уплаха,
 въ дрезгавината вечерна вървяха -

Мария на ослицата отпредъ,
 следъ нея Йосифъ. Ни где хорски следъ
 по пясъка. И въ полумрака тамо
 бе чутъ шумътъ отъ стъпките имъ само.

И ето сянка татъкъ се въ ноцта
 предъ тяхъ издигна, - и растече тя
 отъ мигъ на мигъ по-ясна, по-голяма,
 таинствена и неприветно няма.

На пустошъта то беше тъмний Богъ -
 безмълвний сфинксъ, величественъ и строгъ,
 въ мълчанието ноцно на земята

комуто се откриватъ небеката. /~~Комуто тайни шепнатъ небеката~~/

Предпазливо тамъ Йосифъ се озре,
 притече се, ослицата запре,
 и на Мария, съ рожба ненагледна
 въ скутъ, излека помогна да отседна.

По сронените стъпала едвамъ
 се майката изкачи, седна тамъ
 на тъмний сфинксъ на каменните скути...

Зарей се съсъ стъпки едва чути

нататъкъ Йосифъ, съ себе си повелъ
 ослицата. И тъменъ сънъ, привелъ
 чело надъ тяхъ, распери си крилете -